

Afscheid van onze dierbare vriend Louis Hindrickx

In maart 1991 werd iedereen opgeschikt door het nare nieuws: Louis moest naar het ziekenhuis voor een ernstige chirurgische ingreep. Sindsdien werden het langen maanden van hoop en onzekerheid. Vele vrienden zijn Louis gaan bezoeken op zijn ziekbed, nooit was hij alleen! Margriet en haar zusters stonden hem dag en nacht bij. Hij beseftte dit heel goed en zegde glimlachend *"Ik ben een koninklijke zieke met steeds twee, drie van de beste verpleegsters om me heen"*. Louis heeft zijn ziekte moedig en vaak nog met een kwinkslag gedragen. Groot was dan ook de verslagenheid toen bekend werd dat hij op zondagmorgen 5 januari gestorven was.

Onze wielewaalafdeling heeft met zijn dood een echte vriend, een goed mens en een schitterende penningmeester verloren. Op het einde van 1979 had Louis de opdracht aanvaard te zorgen voor de kas van onze afdeling. Met de grootste stiptheid heeft hij deze taak gedragen tot één maand voor zijn dood! Een kleine vereniging heeft vaak de grootste financiële problemen. Met Louis heeft ons bestuur dat nooit echt meegemaakt. Louis had veel relaties en een lange arm. Hij schreef vele brieven en toverde gratis tentoonstellingen en recepties uit zijn mouw; hij wist centen bij mekaar te sprokkelen met het winnen van advertenties in ons tijdschrift. Op bestuursvergaderingen pochte hij daar nooit mee: hij deelde dit met een gelukkige glimlach mee op het einde tijdens de varia.

Louis was een wijs man: als er al eens gedebatteerd werd over verenigingsproblemen dan kon hij heel aandachtig luisteren en wachten. Als iedereen dan naar elkaar zat te kijken op zoek naar aan oplossing, dan kon hij zo onverwacht, uit de hoek komen met een eenvoudig en klaar voorstel, omdat hij geduldig was en oog had voor nuances en details.

Louis was een minzaam en vriendelijk man. Aan het venster naast zijn voordeur kleefte de spreuk: "Altijd welkom", en dat was ook zo. Nooit kwam je bij hem en Margriet op een ongeschikt moment. Hij had precies altijd tijd om te luisteren of voor een babbel. Anderen helpen was voor hem zo natuurlijk. Hoeveel keren heeft hij niet met zijn auto vol leden als chauffeur ten dienste gestaan tijdens de uitstappen van onze afdeling? Ik denk dat hij er altijd bij was; altijd zonder mopperen, altijd met de glimlach. Alhoewel hij niet de grote kenner was van de wetenschappelijke aspecten van de natuur, kon hij er zo voor in

bewondering staan en intens van genieten. Hij miste dan ook weinig uitstappen. Als het dan eens gebeurde dat hij er niet bij was dan vroeg menigeen "Waar zijn Lowietje en Margriet?"

Louis was in onze Wielewaalafdeling een graag gezien man! Hij was dit zowat overal: bij zijn burens, in zijn beroepsleven en in zijn familie. Dat is waarschijnlijk de reden geweest waarom Louis ook een gelukkig man was.

Samen met zijn lieve vrouw en zijn vele vrienden zullen wij hem erg missen. Het doet ons enorm veel pijn zo vroeg van hem te moeten afscheid nemen.

Wij zijn hem oprecht dankbaar voor alles wat hij voor ons en onze afdeling heeft betekend. Wij zullen hem blijven gedenken en hem in ons gebed nooit vergeten.

Aan Margriet en zijn achtbare familie biedt het bestuur van de Mandelstreke zijn oprecht en diep menselijk medeleven aan.

Pol Ingelaere
foto Adhemar Lagrou